

How to
Break
My Heart

KAT T. MASEN

*How to
Break
My Heart*

Vertaald door Sanne Hillemans

LOFT Books
Amsterdam

Volg LOFT Books op social media:

 @loftpublishing

 @loftpublishing

 @loftpublishing

www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1151 8

© 2025 Katharina Teran

© 2025 Nederlandse vertaling LOFT Books

Amsterdam en Sanne Hillemans

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *How to Break My Heart*

Oorspronkelijke uitgever Simon & Schuster

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Loft uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Dit boek is opgedragen aan mijn enige echte ware liefde, die
nooit mijn hart zal breken. Ongelooflijk lekker, zo smakelijk.

Door hem kreun ik vaker dan ik kan tellen...

De almachtige donut!

Playlist

The 1975 – About You

Calvin Harris & Rihanna – This Is What You Came For

Olivia Rodrigo – Vampire

The Vamps – Somebody To You

Ed Sheeran – Photograph

Taylor Swift – Cardigan

Seafret – Atlantis

The Weeknd & Ariana Grande – Save Your Tears

Camila Cabello – Never Be the Same

The Veronicas – 4ever

Birdy – Wings

Gracie Abrams – I Love You, I'm Sorry

Billie Eilish – Birds of a Feather

PROLOOG

Eva

Acht jaar geleden

‘Hoorde je dat?’

Maddy grijpt mijn arm steviger vast en staat abrupt stil als een uilenkreet hoorbaar wordt vanuit de hoge, overwoekerde bomen. Het griezelige maar kalme geluid echoot om ons heen in het donkere bos, terwijl haar grip op mijn arm zo stevig is dat mijn bloedsomloop bijna afgekneld wordt. Je zou haast denken dat ze op het punt stond levend opgevreten te worden door dat onschuldige diertje.

Ik proest kort. ‘Dit was jouw idee, weet je nog?’

Zelf had ik vanavond wel betere dingen te doen dan binnenglippen op een geheim afstudeerfeestje dat gegeven wordt door haar broer Aston en zijn stomme vrienden.

‘Weet ik,’ fluistert Maddy. Haar ogen zijn groot en scannen onze omgeving. Ze begint weer in beweging te komen en zet kleine, behoedzame stappen.

Ik blik omlaag naar haar glinsterende cowboylaarzen en vraag me hoofdschuddend af waar ze met haar gedachten zat toen ze ervoor koos dié schoenen te dragen. Maddy maakt van elke gelegenheid gebruik om zich op te tutten.

‘Ik weiger het meest épische feest van het jaar te missen, enkel en alleen omdat we niet uitgenodigd zijn.’

Halverwege mijn pas sta ik stil. Met over elkaar geslagen armen

staar ik haar aan. ‘Madelina Eleanor Beaumont,’ zeg ik met verhevten stem. ‘Je zei dat je wél uitgenodigd was, maar dat je ouders nee hadden gezegd. Heb je serieus tegen me gelogen vanwege een of andere kerel?’

Maddy dwingt zichzelf kort te glimlachen. ‘Ik heb de waarheid mogelijk iets overdreven. Maar haat me niet, oké? Als we er eenmaal zijn, vergeet je dit wel weer, en dan gaan we het zó naar onze zin hebben. En trouwens, hij is niet zomaar een of andere kerel... Camden Winters is dé kerel des kerels.’

Het kost me erg veel moeite niet met mijn ogen te rollen. Ze mag natuurlijk verliefd zijn op Camden, maar die gast bestaat uit rode vlaggen. Maar goed, omdat we beste vriendinnen zijn negeert ze mijn waarschuwingen over hem. Zodra Maddy vorige lente zessen werd, raakte ze opeens geobsedeerd door jongens.

‘Maddy! Je gaat echt in de problemen komen met je vader, hoor. Wat als hij je tijdens de zomervakantie huisarrest geeft? Dan kunnen we onze plannen wel vergeten. Ben je soms vergeten dat we met je tante een week naar Europa zouden gaan? Ik móét kaas eten in een of ander belachelijk duur kasteel in Frankrijk.’

‘Kun je gewoon even chill doen?’

‘Zegt degene die het net bijna in haar broek deed vanwege een uil,’ mompel ik.

Ik had moeten weten dat Maddy met halve waarheden kwam. In tegenstelling tot mijn ouders, die geen idee hebben wat het woord ‘discipline’ betekent, zijn Maddy’s ouders vrij strikt. Haar vader is de burgemeester en stel je vóór dat Maddy of haar broer iets zou doen wat zijn reputatie op het spel zou zetten. Het feit dat ik beste vriendinnen met haar ben is al een probleem. Althans, zo komt het op mij over. Meneer Beaumont gedraagt zich altijd heel kil als ik er ben, alsof ik zijn tijd noch energie waard ben. Mijn aanwezigheid alleen al lijkt hem een ongemakkelijk gevoel te geven. Maar zoals mijn moeder altijd zegt: je kunt niet iedereen blij maken.

Dat verklaart ook waarom dit feestje plaatsvindt in het verlaten

huis aan Peppermint Lake; hier zal niemand ons vinden. Het gerucht gaat dat het er spookt... maar dit zal wel niet het beste moment zijn om Maddy aan dat feitje te herinneren, aangezien ze me net weer stevig vastpakte omdat er iets ritselde achter de bomen.

‘Volgens mijn kaart zijn we er bijna,’ informeert Maddy me. Ze blikt naar haar telefoon.

Het geritsel achter de bomen wordt nog luider en ze werpt een nerveuze blik over haar schouder. Dan slaakt ze opeens een doods-bange kreet en ze maakt zich van me los, waarna ze tegen haar eigen gezicht begint te slaan. Haar telefoon vliegt uit haar hand en knalt tegen mijn borst.

Ik vang het toestel op, mijn ogen worden groot. ‘What the fuck? Wat gebeurt er?!’ roep ik boven haar gegil uit.

‘Hij valt me aan. Haal. Hem. Weg!’

Met een snelle duimbeweging doe ik de zaklamp van de telefoon aan. Een kleine mug zoemt rond haar gezicht en ik kan niet anders dan in lachen uitbarsten. Ik reik naar voren en pak haar rondzwaaiende armen om haar te kalmeren. ‘Maddy, doe normaal. Het is maar een mug.’

Haar paniek neemt af en er verschijnt een verbijsterde blik op haar gezicht. Maddy steekt haar hand uit om haar telefoon aan te nemen. ‘Dat wist ik wel. Ik haalde maar een grapje met je uit.’

‘Uh-huh. Ja hoor. Laten we doorlopen,’ reageer ik.

De eerste keer dat mijn vader mijn broer Elliot en mij mee uit vissen nam, gingen we naar deze plek. Hoewel het meer heel mooi was, vond ik het vissen zelf een iets minder groot succes. Maar dan nog heeft dit meer iets wat me biologeert. Het water is kristalhelder blauw en straalt in het maanlicht, dat reflecteert op het zacht golvende water. Het beneemt me de adem.

Op die dag zaten we op de verroeste oude pier met onze vishengels in de handen en vertelde papa aan Elliot en mij dat dit dorp goed voor ons zou zijn. Dat de plek voorbestemd was onze ziel te beroeren en dat onze toekomst erdoor gevormd zou worden. Hij

sprak met wijsheid in zijn ogen, maar eerlijk gezegd kon ik alleen het mooie meer voor me zien. Elliot klaagde dat het dorp maar saai was, maar goed, hij was ook al wat ouder en klaar voor meer avonturen.

Ik glimlach kort om de herinneringen en raak dan afgeleid door muziek. Het nummer 'This Is What You Came For' van Calvin Harris en Rihanna wordt steeds luider als we het grasveld op lopen. Ik reik naar Maddy's hand en trek haar door de bosjes heen.

Het is vanavond vollemaan – waarvan mijn moeder beweert dat het staat voor een tijd van loslaten en afronden, wat dat ook maar mag betekenen – en die maan is zo helder dat ik vanaf waar wij staan al kan zien hoe het vervallen huis erbij staat. Het dak lijkt intact te zijn, evenals de grote veranda om het huis heen, maar zelfs vanaf deze afstand toont het gebroken glas – van wat ooit een glasloodraam was – de gebreken van dit ooit zo prachtige gebouw.

Het merendeel van de kinderen – minstens een stuk of dertig – heeft zich verzameld bij het kampvuur of staat te dansen naast de enorme luidspreker. Allemaal vieren ze de vrijheid. Opeens voelt het verleidelijk om me terug te trekken in het bos en naar huis te gaan. De meiden uit de examenklassen kunnen nogal wreed zijn, ook al is het me op school gelukt om ze meestal te vermijden – aangezien ik zelf nog maar in het een-na-laatste schooljaar zit. Er hangt een bepaalde spanning tussen de twee klassen en eerlijk gezegd ben ik heel blij dat zij eindelijk afstuderen. Laatstejaars denken altijd dat ze de baas van de school zijn.

'O, mijn god, zie je hem? Wat is hij knap,' zwijmelt Maddy.

Ik kijk naar de plek waar Camden staat. Hij draagt zijn sportjas, heeft zijn arm om een meisje heen en drinkt iets waarvan ik vermoed dat het bier is, aangezien er op een paar meter afstand een fust staat. Ja oké, hij is knap, maar die gast is voor de volle honderd procent een klootzak. Ik heb geen idee waarom Maddy zo geobserveerd door hem is geraakt, al helemaal omdat hij ook nog eens de beste vriend van haar broer is. Hij doet soms iets met een tanden-

stoker in zijn mond... Hij kauwt erop of zo, alsof dat heel stoer is. Mij irriteert het mateloos, maar Maddy vindt het 'zooo sexy!' Haar woorden, niet de mijne.

Mijn blik dwaalt af naar waar Aston zit. In tegenstelling tot de andere jongens is hij wat teruggetrokken. De meiden om hem heen proberen hem af en toe aan te raken, maar hij lijkt geen interesse te hebben.

Ik hou mijn adem in en bekijk hem aandachtig, terwijl ik de vlinders die in me opfladderen probeer te negeren. Ja, oké, Aston is knap. Maar hij heeft nog nooit interesse in me getoond, laat staan meer dan twee woorden tegen me gezegd. Als ik bij Maddy logeer, blijft hij op zijn kamer en negeert hij me. Ongeveer twee maanden geleden kwam ik hem tegen in de badkamer, hij was net klaar met douchen. Hij schreeuwde tegen me en aangezien ik nog steeds in shock was omdat ik hem halfnaakt had gezien, werd de boel daarna nogal ongemakkelijk. Een wasbordje, een handdoek die zijn onderlichaam amper bedekte en water dat van zijn borst sijpelde... Ik was sprakeloos.

Vóór die dag was hij gewoon Maddy's broer geweest.

Ik bijt op mijn lip en sla hem stilletjes gade, totdat Maddy aan mijn arm trekt.

'Kom dan,' smeekt ze, terwijl we van de lichte verhoging af lopen in de richting van het kampvuur.

Meteen ziet Aston ons en hij schudt afkeurend zijn hoofd. Als hij opstaat vallen de meisjes die zich aan hem vastklampen haast van hem af. Hij torent boven ze uit en komt intimiderend over.

Maddy beent met over elkaar geslagen armen op hem af, klaar voor de strijd. 'Ik weet wat je gaat zeggen...' begint ze. 'Maar papa komt er heus niet achter.'

'Dat kan maar beter waar zijn, want anders is het hoe dan ook weer mijn schuld. Dat is het altijd,' waarschuwt Aston haar.

Maddy grijnst en loopt naar het fust. Een van de andere jongens geeft haar een rode beker aan, maar Aston grist hem uit haar hand.

‘Je mag blijven. Máár... je gaat absoluut niet dronken naar huis straks. Deal?’

‘Oké, goed.’ Ze slaakt een diepe zucht en draait zich dan naar mij toe. ‘Eva, laten we iets gaan eten.’

Ik vermijd iedereen blik en heb opeens de behoefte om gewoon even te staan chillen bij de snacktafel, want daar is verder niemand. De meeste kinderen hier ken ik wel van school, maar ze in een andere context zien is heel wat anders.

‘Oké, we hebben een plan van aanpak nodig,’ begint Maddy met haar mond vol chips. Er vallen wat kruimels omlaag. ‘Hoe kan ik ervoor zorgen dat ik even alleen ben met Camden?’

‘Waarvoor wil je alleen met hem zijn?’

Maddy lacht. ‘Eva, wat doen jongens en meisjes als ze alleen zijn? Zó naïef kun je niet echt zijn.’

Hebben we het hier nou echt over? Ik ben niet preuts, maar het verliezen van je maagdelijkheid zou een memorabele gebeurtenis moeten zijn en niet moeten gebeuren op een of ander feestje van de examenklas met een sukkel en zijn irritante tandenstoker.

‘Ik geloof niet dat je hier heel goed over hebt nagedacht...’ zeg ik voorzichtig. Wanneer is ze zo onvoorzichtig geworden? ‘Dit is echt een grote stap, en Camden is... Nou ja, hij zal vooral gewoon nemen wat hij nodig heeft en meer niet. Je denkt toch niet dat hij zijn studieplannen zal opgeven om hier bij jou te blijven.’

Maddy buigt haar hoofd en fronst haar wenkbrauwen. ‘Nee. Ik ben niet dom.’

‘Oké, mooi dat we dat vastgesteld hebben,’ mompel ik. ‘Luister. Zoen hem, voos wat met hem, als het moet, maar maak niet zo’n grote levenskeuze op basis van het feit dat je hem nu knap vindt.’

Mijn realiteitszin creëert afstand tussen ons, dat zie ik aan haar gezicht. Maddy loopt weg om te kletsen met een paar meiden die ze hier kent en laat mij alleen achter. Een of andere gast probeert een gesprek te voeren terwijl hij zijn mond volpropt met zoutjes, maar het is duidelijk dat hij veel te veel gedronken heeft. Hij is al

vijf minuten aan het brabbelen over hoe briljant de persoon is die de vorm van een pretzel heeft uitgevonden.

Dit is dus waarom ik vrijgezel ben. De jongens op onze school zijn zo... meh.

Verveeld en klaar om dit stomme feest te verlaten loop ik naar de andere kant van het huis, weg bij de herrie. Bij het water is het een stuk rustiger en terwijl ik mijn pas vertraag om goed om me heen te kunnen kijken, struikel ik over een kleine afgebroken tak en val ik op de vieze grond.

‘Kut!’ jammer ik als mijn knie begint te prikken.

Met grote moeite raap ik mezelf op van de grond, maar dan verschijnt er een zwarte spijkerbroek voor mijn neus. Langzaam blik ik op naar Aston, die voor me neerhurkt. Zijn krullende donkere haar valt voor zijn ogen, maar vlug strijkt hij het met zijn vingers naar achteren om zijn mooie gezicht te onthullen.

‘Het fust al gevonden dus?’

Ik schud mijn hoofd, probeer mijn gène te verhullen. ‘Ik ben Maddy niet.’

‘Nee, jij bent zeker niet mijn zus.’ Zijn grijns is irritant sexy. ‘Heb je pijn?’

‘Een beetje.’

Aston reikt zijn arm naar me uit ter ondersteuning. In een tergend langzaam tempo lukt het me om op te staan. Niet alleen doet mijn knie pijn, maar door de val heb ik ook mijn spijkerbroek gescheurd, waardoor er een enorm gat in zit en er heel veel huid zichtbaar is.

‘Ga hier even zitten.’ Hij gebaart naar een lange boomstam aan de rand van het water. ‘Laat me eens kijken.’

Ik ga zitten en Aston knielt voor me neer. Mijn hartslag versnelt als ik zijn parfum ruik, waardoor zoets simpels als ademen op eens een uitdaging wordt. Zijn diepgroene ogen bekijken mijn lichaam en zorgen ervoor dat ik huiver. Dan vinden zijn ogen de mijne, terwijl een glimlach zijn mond siert. Hij heeft zo’n glimlach

waarvan zijn hele gezicht oplicht. Niet dat ik die glimlach vaak heb gezien. Bij mij in de buurt is hij meestal meer geïrriteerd.

‘Ik denk dat je het wel overleeft. Een beetje kapot, maar nog steeds behoorlijk perfect.’

‘Ik ben nooit perfect geweest,’ informeer ik hem, terwijl hij naast me komt zitten. ‘Verre van.’

‘We zien dingen allemaal anders,’ mompelt hij. Daarna kantelt hij zijn hoofd een beetje, alsof hij me beter wil observeren. ‘Everleigh.’

Ik vind het niet zo leuk als mensen mijn volledige voornaam gebruiken, maar de lome manier waarop hij het zegt maakt me sprakeloos. Terwijl we naar het meer staren, frummel ik nerveus met mijn handen. Maddy heeft me verteld dat haar vader erop had gestaan dat Aston de zomer in Londen zou doorbrengen om met een van zijn zakelijke contacten te werken voordat hij in de herfst zou gaan studeren. Ik besluit erover te beginnen, want Londen klinkt behoorlijk gaaf en hier in stilte zitten is verdraaid ongemakkelijk.

‘Dus, morgen is de grote dag?’

Zijn schouders zakken omlaag als hij naar voren leunt om zijn ellebogen op zijn knieën te laten rusten. ‘Ja, de grote dag.’

‘Je klinkt niet heel enthousiast. Ik heb alleen maar over Londen gelezen, maar het lijkt me een prachtige stad.’

‘Tja, als je de bevelen van je vader opvolgt is het lastig om... enthousiast te worden,’ reageert hij.

‘Sorry.’

‘Waarvoor zeg je sorry? Vanwege het feit dat ik zijn eerstgeboren zoon ben en ons familiefortuin zal erven? Of omdat hij ieder aspect van mijn leven in de hand heeft zodat het hém kan dienen?’

Ik draai me naar hem toe, want opeens voel ik de behoefte om hem los te rukken uit de negativiteit waarin hij vastzit. Londen is geweldig, maar niemand zou je moeten vertellen hoe je je leven moet leiden. Mijn ouders hebben me in ieder geval altijd geleerd dat ik mijn eigen dromen moet volgen.

‘Dus... dan zeg je nee?’ flap ik eruit. ‘Wat is het ergste dat er kan gebeuren?’

Aston slaakt een neerslachtige zucht. ‘Je onderschat mijn vaders controle over onze familie.’

‘Die controle heeft hij omdat je hem dat toestaat.’ Ik verhef mijn stem. ‘Kom op, je hebt alle mogelijke voordelen in het leven. Je bent slim, je krijgt altijd tieners en hoeft er niet eens echt je best voor te doen. De coach is dol op je. Je atletische vaardigheden zijn de beste die de school in lange tijd heeft gezien. Ik bedoel, ik ben niet echt het type dat naar lacrosse gaat kijken, maar ik heb erover gehoord. Om nog maar te zwijgen over het feit dat je mooi bent. Dus vertel eens, waarom denk je in godsnaam dat je vader je zou moeten vertellen wat je met je leven moet doen?’

‘Vind je me mooi?’ Aston kantelt zijn hoofd en heeft een speelse glimlach om zijn lippen. ‘Ongebruikelijke woordkeuze, juffrouw Woods.’

‘Je weet best wat ik bedoel.’

‘Ik geloof het niet, eigenlijk.’

‘Knap, sexy, heet. Maar dat was het punt niet. Wat ik probeer te zeggen is dat...’

Warme lippen drukken op de mijne en ik hap naar adem. Het duurt even een seconde voordat ik beseft dat Aston Beaumont me zoent.

O. Mijn. God! Aston Beaumont is mĳ aan het zoenen!

Zijn tong drukt zachtjes langs mijn lippen en mijn hart slaat als een drum in mijn borst. Er gaan wel een miljoen gedachten door mijn hoofd, maar het enige waarop ik me kan focussen is het feit dat hij smaakt naar perfectie.

We vinden een perfect samenspel. Langzame, sensuele zoenen laten mijn hele lichaam opvlammen. Daarna begint hij iedere centimeter van mijn mond met wanhoop te onderzoeken. Verlangen laait op tussen mijn dijen als zijn hand onder mijn trui glipt en tegen mijn buik rust. Met zijn vingertoppen wrijft hij over mijn

huid, waardoor ik naar adem hap. Zijn hand beweegt zich steeds dichterbij de knoop van mijn spijkerbroek toe.

Sta ik op het punt ontmaagd te worden?

Net nog zat ik tegen Maddy te preken over hoe onverantwoordelijk dat was en nu sta ik op het punt om seks te hebben met haar broer. Met een wanhopige behoefte om elke rationele gedachte te negeren, reik ik naar voren om zijn gezicht te strelen. Mijn gewaagde zet zorgt ervoor dat hij in mijn mond kreunt en dan krijgt hij mijn knoop los. Ik geniet van de aanraking van zijn huid en probeer hem dichterbij me te krijgen, maar dan trekt hij zich buiten adem terug.

‘Ik had niet m-moeten...’ stamelt hij, waarna hij vlug mijn spijkerbroek weer dichtknoopt. ‘Ik vertrek morgen, en je bent Maddy’s beste vriendin.’

Ik schud mijn hoofd lichtjes om mezelf weer terug te brengen naar de realiteit. Maar de realiteit is dat de broer van mijn beste vriendin me net gezoend heeft en we op het punt stonden meer te doen dan dat.

Het hele afgelopen jaar heb ik mijn gevoelens weten te negeren. Ontkenning is een wreed spelletje dat ik speel met mijn emoties, want dat is makkelijker dan gekwetst te worden. Zodra ik aan mezelf toegeef dat ik verliefd ben op Aston Beaumont, verandert mijn leven voorgoed.

Maar als hij mij als eerste zoende, dan zal hij toch ook wel iets voelen. Het is niet mogelijk dat ik me dit allemaal inbeeld.

En het is niet zo dat we gaan trouwen of zo. Al zouden onze kinderen echt superschattig worden.

‘Het geeft niet,’ weet ik amper uit te brengen. Ik probeer op adem te komen en voel een plotselinge golf van zelfverzekerdheid door me heen razen. ‘Ik wil dat dit gebeurt. Ik denk... eh... Ik vind je leuk, Aston. Ik bedoel, ik voel al een tijdje wat voor je.’

Een zachte golf likt aan het zand voor ons, wat mijn aandacht even afleidt. Deze zoen – op deze plek, van alle mogelijke plek-

ken – is iets wat ik nooit zal vergeten. Ik wil alles in me opnemen; de manier waarop het water glinstert in het maanlicht en dat de kikkers – als je goed luistert – stil zijn geworden, alsof ze er vrede mee hebben enkel naar het gebons van mijn hart te luisteren.

‘Everleigh...’

De waarschuwende toon van Astons stem en de zwaarte van zijn blik zorgen ervoor dat mijn hart abrupt stilstaat. Plots worden de wezens om ons heen luid en irritant. Alsof ze weten dat er iets mis is en ze me willen waarschuwen dat er iets staat te gebeuren.

Wat heb ik in godsnaam gedaan? Gaf ik nou net toe dat ik wilde dat hij me zoende? Heb ik zojuist mijn gevoelens bekend aan de enige jongen die volledig verboden terrein voor me is?

Maddy zou me afmaken als ze erachter kwam. Haar strenge woorden over Penelope Anderson galmen door mijn hoofd. Nadat Penelope verhuisd was naar Cinnamon Springs en erop stond om vriendinnen te worden met Maddy, duurde het niet lang voordat ze op kwam dagen bij al Astons wedstrijden. Toen kwam de waarheid boven water. Het was naar, Maddy was woedend, en tot op de dag van vandaag weet ik niet zeker of Penelope succes heeft gehad met Aston. Uiteindelijk verhuisde ze voor haar examenjaar terug naar de westkust en we hebben nooit meer iets van haar gehoord.

‘Ik ben echt de beroerdste niet, maar als iemand vriendinnen met mij wordt om mijn broer te kunnen inpalmen, dan trek ik mijn handschoenen uit en komen mijn klauwen tevoorschijn.’

Het was allemaal heel dramatisch, maar toch staan die woorden in mijn geheugen gegrift en ik laat ze vaak de revue passeren om mezelf eraan te herinneren dat mijn verliefdheid nergens toe kan leiden.

‘Ik moet gaan.’

Ik leg mijn handen op mijn maag om dit overweldigende nare gevoel onder controle te houden. Ik sta op en ren terug richting het kampvuur voordat hij nog iets kan zeggen. Opeens wil ik zo ver mogelijk bij Aston vandaan zijn.

Niemand lijkt mijn rode wangen of gescheurde jeans op te merken. Iedereen is vrolijk aan het dansen. Zelfs Maddy, die het nu druk heeft met een of andere nieuwe jongen. En dat lijkt Camden niet te storen, want hij staat te bekken met een meisje dat voorheen nog om Aston heen hing.

Ik ga met een blikje fris in mijn handen bij het vuur zitten en staar naar de vlammen. Astons lippen waren hemels. Elk deel van mijn lichaam verlangde naar die zoen. Mijn lichaam voelde bezeten, en niets kon me nog tegenhouden.

Totdat... Aston zich terugtrok.

‘Daar is hij hoor!’ Jake – nog een laatstejaars – gniffelt als Aston terugkeert naar het kampvuur. Hij vermijdt mijn blik en gaat op een lege stoel zitten. Ik werp een voorzichtige blik op hem; hij ziet er niet heel blij uit.

‘Ben je er klaar voor?’ vraagt Jake aan Aston.

‘Het is zo barbaars,’ klaagt Tiffany luid, het meisje dat Camden aan het zoenen was.

‘Het is een ritueel. Wie zijn wij om een goede traditie te doorbreken?’ Jake loopt met een naald en een klein flesje naar Aston toe.

Aston trekt zijn shirt uit en ik kijk verward toe, met een plotse linge brok in mijn keel.

‘Wat doen ze?’ vraag ik de jongen die naast me zit.

‘Hij neemt een tattoo. Om het einde van een tijdperk vast te leggen.’

Met de naald in zijn hand en het flesje inkt naast hem, begint Jake in Astons borst te kerven. De meeste meiden zijn niet in staat toe te kijken, ze gillen als ze zien dat de naald zijn huid doorboort. Aston deinst niet terug, zelfs niet als Maddy bleek wordt en op het punt lijkt te staan om flauw te vallen.

In plaats daarvan staart hij regelrecht naar mij.

Zijn ogen zijn altijd mijn zwakte geweest. Het zijn dezelfde groene ogen die me verleidden tot een zoen die ik de rest van mijn leven niet zal vergeten. Maar iets in zijn blik is zorgwekkend.